

CIBERDOCENTS PER ACCIDENT!

Toni Pons,
Pare de dos nens petits
Professor d'FP i
ciberdocent per
accident

Pensament recurrent... Des de fa ja més de sis setmanes, cada dia és dilluns. El confinament cadascú el viu com pot. Els docents també ens toca viure confinats, fent teletreball. Des de fa sis setmanes, miro de tenir un programa, un horari, unes rutines, perquè si la situació fora de casa, ja és complicada, dins de l'entorn familiar, tampoc és gaire diferent. Estrès, ansietat, angonya, incertesa, por.... Tenir por davant un fet desconegut i amenaçador com el que estem vivint és normal, i fins i tot pot ser positiu, perquè aquesta por ens fa estar alerta i prendre les mesures necessàries per minimitzar els riscos. El més difícil per a tots, ara mateix és mantenir la calma, perquè aquesta situació d'angoixa i incertesa que ens té a tots atemorits, no ens acabi afectant a tots psicològicament.

Vivim en streaming, el making of d'una pel·lícula que no sabem com acabarà i això ens genera un pànic, que es contagia entre nosaltres més ràpid que el virus. Molts cops no som conscients que ara ens toca viure CONFINATS, TOTS. Ignorem que molts docents, potser no tenen els mitjans suficients per teletreballar, mitjans mecànics que, en cap cas, seran oferits des del Departament d'Educació. En molts casos, com en altres tantes llars, només es disposa d'un ordinador a casa per a quatre persones. Ningú s'ha ofert a pagar les despeses de la wifi, ni l'ampliació de dades del mòbil, ni facilitar ordinadors per poder afrontar el teletreball en condicions òptimes.

Fer de ciberdocent en temps de confinament, no és una tasca fàcil de realitzar. Com s'ha de conciliar el teletreball, amb les dinàmiques familiars i amb la criança dels fills?

S'ha de sortir a comprar, preparar menjars, atendre les necessitats dels xiquets i també cal ajudar-los en les seves tasques escolars (la que manen els altres docents). Teletreball docent; vol dir que s'ha d'estar pendent dels correus, dels whatsapps que arriben de la feina, preparar activitats telemàtiques per als alumnes, fer el seguiment de les tasques, corregir les activitats, realitzar videotrucades als alumnes, per resoldre dubtes i sobretot fer-los suport i acompanyament emocional. I a sobre, omplir continuament graelles, indicadors, que justifiquin tota aquesta tasca docent.

Posem un exemple molt senzill: Un paleta, que treballa vuit hores diàries, ha de fer un informe justificant i explicant què ha fet durant tota la setmana? Aquest treball d'emplenar papers, si el fes dins la seva jornada laboral, es passaria més hores davant l'ordinador, que construint, que ha de ser la seva funció principal. Si aquest treball de paperassa, el fes fora del seu horari laboral.... podria acabar fent jornades laborals, que fàcilment podrien arribar a les 12 hores diàries. Els treballadors de la Cadanenca, es posarien les mans al cap i tornarien a alçar-se en lluita. Ells, van aconseguir amb les seves mobilitzacions, una jornada de 8 hores, que va suposar un abans i un després en les condicions de tots els treballadors.

Per què tanta fiscalització en la tasca docent? Òbviament, perquè la desconfiança cap al professorat és perpètua. Per què hem de treballar a totes hores, fora del nostre teòric horari, ara que fins i tot disposem de menys temps de qualitat per fer-ho? És que els docents no som també pares i els nostres fills, no són alumnes? No hi ha temps, ni mitjans, ni preparació (no perquè siguem dinosaures o no vulguem formar-nos, com tant agrada difamar certs polítics o mitjans de comunicació, sinó perquè així la culpa mai recau sobre les diferents administracions); i, senzillament, no n'hi ha perquè el nostre treball, avui en dia, encara és PRESENCIAL. A la docència Online, no podem entrar-hi de cop. Una cosa és tenir competència digital, l'altra és esdevenir de cop, un ciberdocent.

L'Educació Infantil, Primària (incloent-t'hi a alumnes NESE, d'Aules Específiques i centres específics), Secundària i postobligatòria (Cicles Formatius i Batxillerat) està ideada per a ser presencial. Entre altres coses, perquè el nostre alumnat és menor d'edat; no té maduresa, estratègies o capacitats suficients, per a la docència no presencial. També hem de tenir present, que un dels objectius primordials de l'escola pública és esmorteir les desigualtats socials, no augmentar-les. Les grans desigualtats que ha portat el confinament, no les troben en la capacitat d'accés a la xarxa o amb el maquinari que hi ha a les cases, sinó amb l'ajuda que els pares i mares poden oferir als seus fills.

En un moment com l'actual, hi ha pares i mares que poden dedicar hores a acompanyar els seus fills, però d'altres o no tenen els coneixements, o fan més hores que un rellotge i no poden ajudar-los.

No passa res si deixem que tot es normalitzi, sense més i al setembre ja recuperarem tot allò que ha quedat pendent. Quina ha de ser la prioritat ara mateix? Acabar les assignatures o la salut psicològica dels docents, famílies i xiquets? Parlem clar... per a moltes famílies, les activitats de l'escola, juntament amb les videotrucades, suposen una sobrecàrrega afegida. Realment és necessari aquest sobre esforç? Les famílies ja viuen una realitat complexa (manca de recursos econòmics, ERTOS, aïllament social, incertesa, inseguretat, etc.) No podem afegir més pressió a l'entorn familiar i sobretot als alumnes, perquè la situació ja és prou estressant per si mateixa. Xiquets aïllats dels seus iguals, del seu entorn i privats de la llibertat de moviments, que requereixen a aquesta edat. El desgast emocional que pateixen ja és més que suficient. Els aprenentatges som a temps de recuperar-los, però hem de ser conscients, que pot haver-hi una generació que emocionalment pot quedar tocada, i això és molt més difícil de recuperar.

